சுதந்திரத்தைத்தேடி...

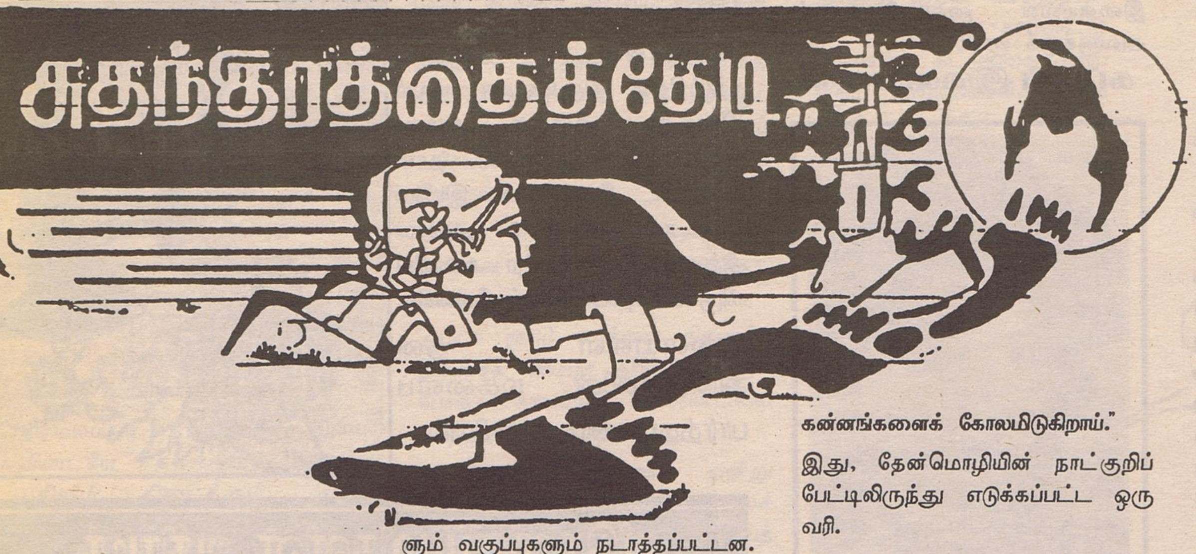

கப்டன் தேன்மொழி

1990ம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில், மட்டுநகரிலிருந்து கடல் கடந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து, விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் படையணியின் ஒன்பதாவது பயிற்சிப் பாசறையில் அவள் பயிற்சி எடுத்தாள்.

அவள் சரியான துடியாட்டம். குழந்தைத்தனம் மாறாத குழப்படியும் கூட. சண்டையென்றால் துள்ளிக் கொண்டு திரியும் அவளின் ஆசை போல, நிறையக் களங்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்தது.

மாங்குளத்தின் வெற்றியிலும் ஆனையிறவுச் சண்டை உலகுக்கு உணர்த்திய போர்முறையிலும், இன்னும் 'மின்னல்' சிலாவத்துறை, பத்தைமேனி, கட்டைக்காடு, என நீண்டு கொண்டே போகும் கள வரலாற்றிலும் அவ்ளது சுவடுகள் ஆழப் பதிந்திருக்கின்றன. நீண்ட வெற்றிகளுக்குப் பின்னால் – ஆழமான படிப்பினைகளுக்குப் பின்னால், அவற்றையெல்லாம் எமக்குத் தந்துவிட்டுச் சென்ற மாவீரர்களின் வரலாறும் அவர்களின் உறுதியும்.........

அவர்களில் எங்கள் தேன்மொழியும்.........

அவளது கதை பெரியது. யாரிடமும் தேடிப் பொறுக்கி எடுத்தால் அது நீண்டவரலாறு. மட்டக்களப்பில் எழுந்த புயல். 1995. 07.28 அன்று கொக்குத்தொடுவாயின் மறக்க முடியாத கள வரலாற்றில் உறங்கிப் போன கடைசி நிமிடம் வரை அவளது கதையும் கனவும் நீண்டவை. புலோப்பளையில் 'யாழ்தேவி' புரண்ட வரலாற்றிலும், மண்கிண்டி மலை எம்வசம் ஆன கதையிலும் இன்னும் பூநகரிக்கடல், தரைகள் 'புலிகளினது' என பெயர் பொறிக்கப்பட்ட களங்களிலும் அவளது துப்பாக்கி, ரவைகளைப் பொழிந்தன.

சண்டையில் திறமையாகச் செயற்பட்டதற்காகப் பாராட்டுக்களையும் திறமைப் பரிசையும் பெற்றாள். ஆனையிறவு, இயக்கச்சிப் பகுதியில் இராணுவத்தினர் நிலை கொண்டிருந்த போது, அணித்தலைவிகளுக்குப் பயிற்சிகளும் வகுப்புகளும் நடாத்தப்பட்டன.

அதில் தேன்மொழியும் கலந்து கொண்டாள். அங்கு நடந்த சண்டையில் வேவுப் புலியாக நின்று திறமையாகச் செயற்பட்டு, தனது அணிக்கு எதிரியின் முகாமை எப்படி அழிக்கவேண்டும் என்று தெளிவாக விளக்கி, அவர்களைச் சண்டைக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். அணியை மீண்டும் உரிய இடத்துக்குச் சரியாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாள்.

சில நாட்களுக்குப் பின் மீண்டும் பயிற்சிகள் நடைபெற்றன. அப்போது பெண் போராளிகளுக்கும் ஆண் போராளிகளுக்கும் இடையில் போட்டிகள் வைக்கப்பட்டன. திசைகாட்டி மூலம் வேறு முகாம் செல்லும் போட்டியில் முதலாவதாக வந்து சேர்ந்தாள். அவளின் பலதரப்பட்ட திறமைகளையும் கண்ட தளபதி அவளைப் பயிற்சி ஆசிரியராக நியமித்தார். குழப்படிக்காரியாக இருந்த தேன்மொழி, இதன் பின்னர் அமைதியானவளாக மாறிவிட்டாள்.

அவளது வீட்டிலிருந்து அவளை விட, அவளது அக்காவும் போராளி. பாச உறவுகளை இயக்கக் கடமைகள் நீண்ட தூரம் பார்க்கமுடியாதவாறு பிரித்தது.

"என்னை நான் பெரிசெண்டு நினைக்கவில்லை" என்ரை அக்கா இயக்கத்தின் வேறு பிரிவில் இருப்பதால் நான் பார்க்கவில்லை. என் அக்காவின் முகம் எனக்கு நினைவில் இல்லை. அதை நான் பெரிசுபடுத்தவில்லை. என்ர அக்கா போராட்டத்துக்கு வந்த பின்னர் செய்தது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் என்ரை ஒவ்வொரு செயலும் அவளுக்குத் தெரியும், அவளைக் கண்டால் சொல்லுங்கள்"

என்று புலோப்பளைச் சண்டைக்குச் சென்றபோது சொல்லிவிட்டுப் போனாள்.

இறுதியாகக் கொக்குத்தொடுவாய்ச் சண்டையின் போது இறுதிவரை நின்று சண்டை பிடித்தாள். தனது அணியைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு நகர்த்திக் கொண்டிருந்த போது, அவளது கையில் எதிரியின் ரவை தாக்கியது. எறிகணைகள் மழை போல் வீழ்ந்தன. ஒற்றைக் கையோடு நின்று,

"என்னைக் கவனிக்க வேண்டாம். எல்லோரும் போங்கோ........"

என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த போது மீண்டும் எதிரியின் எறிகணைகள் விழுந்தன. அந்தச் சண்டையில் நாங்கள் ஏராளமான போராளிகளை இழந்தோம். தேன்மொழி உட்பட.

"அம்மா!

நம் தேசத்தின் எல்லைக் கோடுகள் இரத்த வரிகளால் கோடிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, நீ மட்டும் ஏனம்மா கண்ணீர் வரிகளால் உன் கன்னங்களைக் கோலமிடுகிறாய்."

இது, தேன்மொழியின் நாட்குறிப் பேட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு வரி.

லெப்.நாமகள் (மிருணா)

அது நேற்றுப்போல் இருக்கிறது. காலச் சுழற்சியில் அள்ளுண்டு போகாத நினைவுகளாக மீண்டும் மீண்டும் நினைவுத் திரையில் ஒடிக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்வுகள். எழுதுகின்ற வரிகள் தெளிவின்றி, விழியில் நீர்த்திரை படிய எதை எழுத? எல்லாமே வார்த்தைகளின்றித் தோற்றுப் போகும்.

வலிகாமத்தின் காற்று, துயரம் சுமந்தபடி மோதி உடையும், தனிமையில் மௌனமாக இருக்கின்ற வீடுகளில் உனது மூச்சும் கலந்தபடி.........

"நாமகள்"

உன்னை நினைக்கும் போது அந்தக் குழந்தைத்தனம் மாறாத குழப்படி நினைவுக்கு வரும். நீ குழந்தைதான். வயதுக்கும் உருவத்திற்கும் எதுவித சம்மந்தமும் அற்ற குழந்தை. அதுவும் உனது கடைசிப் பொழுதுகளில் உனது உயரமும் அசாதாரண வளர்ச்சியும் கண்டவர்களை வியப்பிலாழ்த்தியபடி.......... எப்படியிருந்தாய்? உனக்குப் பதினாறு வயதென்றால் யார் நம்புவார்?

"நீ இயக்கத்துக்கு வந்தபொழுது குழந்தை"

"இந்த வயதில் ஒருவரையும் இயக்கத்துக்கு எடுக்கிறதில்லை. திரும்பி வீட்டுக்குப் போங்கோ" என்று கூறிய போது நீ அடம் பிடித்தாய்.

"போராட்டத்துக்கு வயதெல்லை இல்லை"

கடைசியில் உனது நியாயமான கேள்வியும் பிடிவாதமுமே வென்றது. அந்தப் பயிற்சிமுகாமில் உனது திறமையால் எப்போதும் உன்னை இனங்காட்டினாய். உனக்கும் லெப், சுபானந்தினிக்கும்தான் அங்கு போட்டி. யார் யாரை முந்துவது? இருவருமே திறமைசாலிகள். எதில் எவர் கெட்டிக்காரர் எனப் பிரித்தறிய முடியாதவாறு இருந்தீர்கள்.

அதன் பிறகு எங்கள் தலைவரின் கனவுகளின் ஒன்றான படத்துறைப்பள்ளியில் உனது போராட்டப் பாதை தொடர்ந்தது. அங்கு உனது குழந்தைத்தனங்களும் குறும்புகளும் சொல்லி மாளாது. அங்கு உனது எல்லாத் திறமைகளையும் மீறி இவற்றிலே பேர் போனவளாக இருந்தாய்.

அங்கிருந்தபடியே நீ, "நான் சண்டைக்குப் போறன்" என்று பொறுப்பாளரை நச்சரித்து நச்சரித்து வெளியில் வந்தாய். உனது முதற்களம் பூநகரித் தாக்குதலாக இருந்தது. பூநகரிச் சண்டைக்கு பூரிப்போடு போய் வந்தாய். நீண்ட நாட்கள் உனது முகத்தில் அந்தச் சண்டைக்குப் போய் வந்த சந்தோசமும் திருப்தியும் இருந்தது.

பின்னர் நீ கலை பண்பாட்டுக்கழகத்தில் உனது திறமைகளைக்காட்டினாய். இயல்பாகவே உன்னிடமிருந்த கலையார்வம் நடனத்திலும் பாட்டிலும் வெளிப்பட்டது. எப்போதுமே அபிநயம் பிடித்தபடி முகாமில் நடனமாடுவாய். எங்கேனும் கலை நிகழ்ச்சிகள் பார்த்து விட்டு வந்தால் அன்று இரவு நிச்சயமாக நீ முகாமில் ஆடிக்காட்டுவாய். அல்லது பாடலையாவது பாடிக் காட்டுவாய். பாட்டு எப்படியிருப்பினும் உனது குரலின் கம்பீரமும் பாட்டின் குழைவுகளும் உனது பாட்டை இன்னொருமுறை கேட்கத் தூண்டும். முகாமில் எந்த நிகழ்வு நடந்தாலும் உனது நிகழ்ச்சி ஒன்று கட்டாயம் இருக்கும். அநேகமாக அது களத்தில் காத்தானாக இருக்கும். அதில் நீ காத்தானாக வருவாய். முல்லை மண்ணின் பாரம்பரியக் கலை மரபில் ஊறிப்போனவள் நீ – அதனாலோ என்னவோ அவற்றை நீ நடிக்கும் போது இயல்பாகப் பாத்திரத்தோடு ஒன்றிப்போய் இருக்கும்.

மேடையில் எங்கள் நாமகளா? எப்படிக் கம்பீரமாக.

இன்னும் ஜீரணிக்கமுடியாத உனது மறைவுக்குப் பின் எல்லாம் நினைவுகளாக உனது பாடல் வரிகள் மெல்லக் காற்றில் தேய்ந்தபடி........

அவை உனது கடைசிக் காலங்கள். அது உனது கடைசிச் சண்டையுங் கூட. அந்த விடிகாலைப் பொழுது இராணுவத்தின் யுத்த டாங்கிகளின் இரைச்சலோடும் எறிகணைகளின் பெரும் ஓசையோடும் விடிந்த போது, கோப்பாயின் வாழைத் தோட்டங்களில் எமது நிலைகளில் நீ நின்றாய். அச்சண்டை உக்கிரமாக இருந்தது. அதற்குள்ளும் நீ நின்ற இடம் எப்போதும் போல் கலகலத்தபடி இருந்தது. செம்மண் மேலும் சிவப்பேறி எமது விழிகளைப் போல் சிவந்த போது நீ இல்லை. பெருத்த ஓசையோடு எறிகணையொன்றின் தழுவலுக்குள் நீ துடிப்படங்கிப் போனாய்.

"நிறையச் சண்டைக்குப் போகவேணும் நல்லா அடிபட வேணும்" என்று சொல்லிப் போனவள் 1995–10–20 க்குப் பின் வரவேயில்லை.

"வைதேகியைக் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்கு லீவிலை வருவன் அம்மா"

என்று போனவள் வரவேயில்லை. அவளோடு வைதேகியும். அவர்கள் அமைதியாக உறங்கட்டும்.

லெப். மாங்கனி

இவள் ஒரு சிறந்த நடிகை. பாடகி. ரசிகை. பேசும்போது வாய்மட்டுமல்ல கண், மூக்கு எல்லாமே பேசும். கைகள் அபிநயம் பிடிக்கும்.

இனிமையான குரலாலும், திறமான நடிப்பாற்றலாலும் ஏனைய பிள்ளைகளைக் கவர்ந்து கொண்டாள். பயிற்சிப்

லெப். மாங்கனி

பாசறையில் இரவு வேளைகளில் ஒரு மூலையில் மாங்கனியின் பாட்டுக் கச்சேரி நடக்கும். அவளைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இவளின் பாடல்களைக் கேட்டு ரசிக்கும். பாட்டைக் கேட்டபடியே அவர்கள் உறங்கிவிடுவார்கள். நிலைமைகள் எப்படியாயிருந்தாலும், பயிற்சி எடுத்த களைப்பை நீக்கிவிடும் மாங்கனியின் பாடல்கள்.

"அம்மாவே தெய்வம். ஆகாயதீபம்"

என்ற பாடலை ஒரு நாளில் ஒரு முறை என்றாலும் இவள் பாடாமல் விடமாட்டாள். அந்தப் பாடல் இவளது குரலுக்குள் இழைந்து வரும் போது நெஞ்சைத் தொடும்.

இவளது முதற் சண்டை மின்னல் தாக்குதலாக இருந்தது. அதற்கு அவள் விநியோகக் குழுவாகச் சென்றாள். அது நல்லதொரு சண்டை. எதிரியின் 'சகடைகள்' பீப்பாக் குண்டுகளை உருட்டித் தள்ளும். மரங்கள் முறிந்து எந்தப் போராளியின் தலையிலாவது விழும். எங்கு குண்டுகளை வீசுகிறான், எந்த இடத்தைக் குறி வைக்கிறான் என்று எதுவுமே அறியமுடியாதவாறு, காடு குடை பிடித்து மறைக்கும். அந்த இடத்தில் அவளுக்கு விநியோக வேலை. சண்டையில் நிற்கும் போராளிகளுக்கான வெடி பொருட்கள், உணவுகளை முன்னணி நிலைகளுக்குக் கொண்டு சென்று கொடுப்பது, காயமடைந்த, வீரச்சாவடைந்த போராளிகளைத் தூக்கி பின்னால் உரிய இடத்தில் சேர்ப்பது என மாங்கனி சோர்வடையாமல் வேலை செய்தாள்.

அடுத்த சண்டை 'பலவேகய'–2. இயக்கச்சிச் சண்டை அவளது எதிர்பார்ப்புக்கும் ஆவலுக்கும் ஏற்ப, சண்டையணியில் விடப்பட்டாள். சண்டைக் களத்திலேயே சண்டைக்கான பயிற்சி, இரவு பகலாக ஓயாத பயிற்சி. மாங்கனிக்குக் காய்ச்சல் வந்து விட்டது. உடலை அசைக்க முடியாமல் முறித்து எடுத்தது. ஆனாலும் மாங்கனி களத்தைவிட்டு வெளியேறவில்லை. பதுங்குகுழி ஒன்றினுள் படுத்தபடி மருந்துகள் சாப்பிட்டாள். காய்ச்சலும் விட்ட பாடாகஇல்லை. கட்டாயமாக மருத்துவமனைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டாள். காய்ச்சலின் விளைவாக எப்போதும் அபிநயம் பிடிக்கும் அவளின் கைவிரல்கள் பாதிப்படைந்தன. சில விரல்கள் மடக்கி நிமிர்த்த முடியாமல் ஆயின. அதற்குரிய வைத்தியங்களைச் செய்த மாங்கனி கலைபண்பாட்டுக் கழகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

தொடர்ச்சி 8 ம் பக்கம்...